

VPII “Pūt vējiņi” – 35

Lielais ozols jau trīsdesmit piekto rudeni savas lapas birdina **Lielvārdes pirmsskolas izglītības iestādes “Pūt vējiņi”** bērniem par prieku un mācību. Zem tā ir jauki paslēpties no vasaras saules, un, katru reizi to apciemojot, mazie atklāj jaunu dabas noslēpumu. Žēl gan, ka milzīgais koks nespēj runāt cilvēku valodā! Tas noteikti glabā lielu atmiņu pūru. Būtu bezgala interesanti tajā ielūkoties...

Kā saka Ruta Pinka – bērnudārza „Pūt vējiņi” pirmā pavasara absolvente, šobrīd muzikālā audzinātāja, -“Līdz tam ozols atradās “manā rotaļlaukumā”, tāpat kā iestādes jaunceltne. Tā kā dzīvoju blakus, brālis bija iekāris lielajā ozolā šūpoles. Uzsākot bērnudārza gaitas, audzinātāja vairs neļāva man tur šūpoties. Nesapratu un pārdzīvoju, kāpēc nevaru „savā teritorijā” brīvi spēlēties.”

Pirmā “Pūt vējiņi” izlaiduma absolvente ir arī Viktorija Krupina, lietvede. Ar skumju smaidu viņa atceras kā dabūjusi ar lineālu pa pirkstiem, bet tas nepalīdzēja iemīlēt matemātiku. Tāpat kā šobrīd lielajiem bērniem, arī viņai nepatika gulēt pusdienas laiku. “Negaršoja piena dārzeni zupa un rupjmaize. Maizi varēja noslēpt atvilknē. Žēl, ka zupu tur nevarēja ieliet”. Bet, atšķirībā no šodienas noteikumiem, lielajai meitenei vecāki reizēm ļāva uz dārziņu iet vienai.

Šodien bērnu ļoti mīlētais sporta skolotājs Agris Pikšens ir „Pūt vējiņi” 1993. gada absolvents. Viņš atceras, ka gulējis divstāvu gultas apakšējā gultā. “Augšējais gulētājs vilka no sava spilvena stūra ārā spalvas un meta tās lejā, es pamostoties gulēju spalvu ielenkumā. Šobrīd abi spēlējam basketbolu vienā komandā”.

Spalvu spilvenu mums vairs nav, tāpat kā divstāvu gultu. Daudz ūdens aiztecējis... Mēs gan teiktu, ka vējš daudz ko aizpūtis, atbrīvojot vietu jaunām vēsmām.

Iestādei nosaukums ticis, pateicoties no Daugavas zēģelējošajam vējam. Vējš atdzesē tos, kam pārāk karsti, un sasilda tos, kam par aukstu. 35. gados šeit siltas otrās mājas bijušas ļoti daudz bērniem un darbiniekiem. Mēs varbūt katrs citādi mīlam savu iestādi, bet daži no mums - jau ļoti ilgi - pirmsskolas skolotāja palīgs Laima Sedoja - 34 gadus, pirmsskolas skolotāja Bērziņa Vita un veļas mazgātāja Janīna Šnahova - 33 gadus, pirmsskolas skolotāja Sandra Jaundaldere - 31 gadu, pirmsskolas skolotāja Iveta Jaunvīksna - 29 gadus, pirmsskolas skolotāja palīgs Anita Miglāne - 27 gadus, pirmsskolas skolotāja palīgs Ina Leitāne un pavārs Danute Gaigala - 26 gadus.

Vējš ir arī pārmaiņu simbols. Par tām visām, kas šo 35 gadu laikā skārušas iestādi, var pastāstīt mūzikas skolotāja Marita Apsāne, jo viņa „Pūt Vējiņos” strādā no dārziņa atvēršanas. Kopā ar sava pirmā izlaiduma bērnu bērniem vēl joprojām dzied, dejo, lec ar prieku un lielu enerģiju. Viņa ir sava bērnudārza patriote gan darbā, gan ārpus tā.

Vārdi “bērnudārzs”, “audzītes” un “auklītes” iedzīvojušie tik pamatīgi, ka ikdienā tos lietojam biežāk, nekā šobrīd pareizos – “pirmsskola”, “skolotājas” un “skolotāju palīgi”. Ko lai dara, ja mīļāk skan “dārziņš”!

Ko saka pirmsskolas izglītības iestādes “Pūt vējiņi” 2021. gada absolventi? Puišiem dārziņā vislabāk patīkot spēlēties ar draugiem, lego, draudzēties, sportot, meitenēm - lasīt, dziedāt, mācīties burtus, lego, zīmēt, ārā spēlēt spēles, spēlēties ar draudzenēm, spēlēties smilšu kastē, tīrīt zobus, iet uz dejošanu, gulēt, rēķināt...

Ko viņi stāstītu citiem par savu bērnudārzu? – “Mūsu dārziņš ir skaists, tajā ir daudz grupiņu, daudz mantu, bērnu un audzinātāju. Arī daudz gultu, nu mājā, piemēram, ir tikai četras. Dārziņš ir foršs, jo ir forši draugi un var spēlēties, ... un ir skaista audzinātāja!”

Arī šobrīd dzīvojam dažādu pārmaiņu laikā. Kompetenču pieeja mācību satura apgūvē, dažādu tehnoloģiju izmantošana pirmsskolā, mācības, darbs un saziņa tiešsaistē... Tie ir tikai daži izaicinājumi.

Lielais izaicinājums COVID-19 šogad neļauj nosvinēt kārtīgu dzimšanas dienas ballīti ar torti, baloniem, dziesmām un dančiem kopā ar draugiem. Bet uzdāvināt savam bērnudārzam bērni gan šo to gribētu – puķes, torti, balonus, zīmējumus, ar ko izrotāt dārziņu. Bet “ja es būtu burvis, es savu grupiņu pārveidotu par skolu”. Laikam visiem lielajiem žēl šķirties, bet gribas iet uz skolu, jo “tur būs jāmācās un nebūs jāgul”.

Šobrīd blakus lielajam ozolam aug jaunie IT speciālisti, celtnieki, arī mammas, mākslinieces, disko dejojotājas, frizieres... Varbūt arī Latvijas prezidents? Mums pilnīgi nav jāsatraucas, kur ņemt idejas iestādes attīstībai. “Es, kad izaugšu, būšu inženieris, uzbūvēšu visu kaut ko rotaļu laukumiņos”. “Es uztaisīšu liftu”. “Es ārā uztaisītu lielu kuģi, kur var iet iekšā un tad parāda zaļo gaismu un vēl arī baseinu”. “Es mūsu laukumiņā uztaisītu lielu slīdkalniņu, kur šļūkt ar ūdeni kā akvaparkā”. “Es gribētu piecstāvīgas gultas ar

slidkalniņu”. Ideju ir daudz... Jācer, ka kāds no mūsu bērniem būs arī vēsturnieks, kāds - rakstnieks, kāds dabas pētnieks, kāds sapratīs, ko šalc mūsu lielais ozols un varbūt 50 gadu jubilejā izdosim grāmatu “Pūt vējiņi” ozola stāsti”.

Foto – atrodiat atšķirības! (vieta tā pati, laiks- 35 gadu starpība)

(1985.gada rudens – “Pūt vējiņi” atklāšana. Runu teic izpildkomitejas priekšsēdētājs M. Ozoliņš;

Un 2020. gada rudens - “Zīluku” grupas sveiciens)

Darbinieku atmiņas un bērnu sapņus
iestādes 35. jubilejā uzklaušīja
vadītāja Ingūna Dakstiņa